

Det store Vesten,

Kolonisationen af Nordamerikas Indland.

«Det store Vesten, Kolonisationen af Nordamerikas Indland imellem Missisippifloden og Rocky Mountains» er Titlen paa en Indberetning, som den danske Ministerresident i Washington i Marts 1883 har indsendt til det kgl. danske Udenrigsministerium. Adskillige af de værdifulde Indberetninger om nordamerikanske Forhold, som Ministerresidenten i Washington indsender til Udenrigsministeriet, ere af Ministeriet blevne nærværende Tidsskrift overladte til Offenliggjørelse, og ogsaa den ovennævnte, noget mere omfangsrige Rapport (72 Sider stor), der er udkommen paa den Gyldendalske Boghandels Forlag, ønske vi at anbefale til vore Læses Opmærksomhed.

Ministerresidenten aabner sin Fremstilling med at henvise til det umaadelige Omfang af de Arealomraader, vi faa at gjøre med, naar Talen er om Amerikas Forenede Stater. «Udstrækningen af det Areal, som er indbefattet under de Forenede Stater, er saa kolossal, at man kun igjennem fortsat Beskjæftigelse med de store Tal og ved idelige Sammenligninger med mere bekendte Størrelser bliver istand til ret at fatte den. De tretten evropæiske Stater, som førte Uafhængigheds-

kampen med England, udgjorde i den Skikkelse, som de fik ved Pariserfreden af 1782 og 1783 samt ved nogle senere Grænsereguleringer, et Areal af 828,000 engelske Kvadratmile; de strakte sig imellem den 49de og 31te Bredegrad fra Atlanterhavet til Mississippi, men naaede ikke imod Vest hinsides denne Flod. I 1803 købte Unionen for $23\frac{1}{2}$ Mill. Doll. af Frankrig den uhyre Provins Louisiana, strækkende sig fra den 49de Bredegrad og Oregon-Mundingerne ved det stille Hav midt igjennem hele Kontinentet til Mississippi-Mundingerne ved Atlanterhavet og udgjørende et Areal af 1,172,000 Kvadratmile*). I 1819 erhvervedes fra Spanien Florida med c. 60,000 Kvadratmile for $6\frac{1}{2}$ Mill. Doll. Texas med 376,000 Kvadratmile indlemmedes i 1845. Efter de mexikanske Krige købte Unionen i Aarene fra 1848 til 1852 for 25 Mill. Dollars et Territorium paa c. 592,000 Kvadratmile, strækkende sig fra Rio Grande til Stillehavet. Endelig kommer hertil endnu i 1867 Kjøbet for $7\frac{1}{5}$ Mill. Dollars af det russiske Alaska, over 577,000 Kvadratmile stort. Unionens hele Areal udgjør herefter nu 3,603,884 Kvadratmile, med andre Ord næsten ligesaa meget som hele Evropa.»

Saaledes er de Forenede Staters Areal i hundrede Aar voxet fra 828,000 eng. Kvadratmil til et mellem fire og fem Gange saa stort Omraade: noget over 3,600,000 eng. Kvadratmil (eller udtrykt i dansk Maal, omtrent 170,000 □ Mil, medens hele Evropa omtrent er 180,000 □ M. stort). Bortset fra det endnu for Størstedelen ukjendte Alaska er næsten hele dette umaade-

---

*) Ligesom ved alle senere Angivelser er herved at forstaa engelsk Maal.

lige Areal taget i faktisk Besiddelse af Unionen. «Der er i de fjernere Stater og Territorier store Strækninger, hvorhen Landmaaleren endnu ikke er naaet; der er Urskove og Prairier, hvor den hvide Mand endnu ikke har sat sin Fod; der er paa forskjellige Steder afsat store «Reservationer» for Levninger af indianske Stammer. Men over hele Omraadet har Unionen retslig og faktisk udstrakt sit Herredømme. Derimod er det endnu meget langt fra, at den indenfor disse vide Grænser liggende Jord er gaaet over i privat Besiddelse. Staten o: Unionen har lige fra Uafhængighedens første Dage været betragtet som Overherre og Ejer af alt Land, som ikke med god Adkomst eller længere Tids Hævd var i privat Besiddelse, og de Regler, efter hvilke Overdragelse kan ske til Enkeltmand, skrive sig fra 1790, uden at de i Tidens Løb ere undergaaede nogen væsenlig Forandring. Unionens hele Areal af Land (fraregnet Alaska) er anslaaet til c. 1815 Millioner Acres; heraf var der for tre Aar siden opmaalt c. 735 Mill. Acres, medens 1080 Mill. endnu stod tilbage. Kun af de 735 Mill. er der sket Salg eller Overdragelse, og selv af denne Del ejer Unionen endnu umaadelige Strækninger, mest rigtignok i saadanne Egne, hvor Jordbunden kun egner sig til Kvægavl, eller hvor Bjerge, Sumpe o. s. v. foreløbig have forhindret Dyrkning. Endel Arealer ere gaaede ud af Unionens Besiddelse uden endnu at være blevne Enkeltmands Eje. Derhen høre først de Sektioner af Land ($\frac{1}{18}$ af Gebetet) der ved Opmaalingen af nye Stater og Territorier ere afsatte som tilhørende Skolevæsenet, som et Grundfond for Undervisningsvæsenet; dernæst de meget betydelige Arealer, der i en Afstand af indtil ti eller endog tyve eller fyrretyve Mile

i skiftende Sektioner paa hver Side af Sporet ere skænkede til Jernbaner som en Subvention («*land grants*»), navnlig til Baner, som tilvejebragte Forbindelser imellem Vest og Øst og trængte frem i endnu ubeboede og udyrkede Egne. Af dette Skole- og Jernbaneland er meget solgt, og Salget gaar under de nuværende gunstige Konjunkturer rask fra Haanden, men der er endda nok tilbage til at tilfredsstille mange kommende Aars Krav.»

Et Blik paa Kortet viser, hvorledes Unionens Stater og Territorier gjennemgaaende ere afgrænsede ved lige Linjer, der skjære hverandre under rette Vinkler, og dette matematiske Afgrænsningssystem er ogsaa fulgt ligeoverfor Staternes Underafdelinger. «Opmaalingen af nyt Land sker efter et regelret og ensformigt System, der vinder i Overskuelighed og Letbetegnelighed, hvad det taber i livlig Afvexling. Systemet skriver sig fra 1784 og skyldes Thomas Jefferson, den bekjendte demokratiske Politiker og senere Præsident. En regelmæssig Firkant med Sider paa 6 Mile følgende Linjerne for Verdenhjørnerne, altsaa omfattende 36 Kvadratmile, udgjør et «*Township*»; dette er atter inddelt i 36 Sektioner eller Kvadrater med Sider paa 1 Mil, udgjørende 640 Acres. Disse Sektioner ere i Kolonistsproget den egenlige Grundstørrelse, hvis «lovlige» Underafdelinger igjen ere Kvarter paa 160, Ottendedele paa 80, Sextendedele («*quarter-quarter-sections*») paa 40 Acres; anden og mindre Udstykning er ikke forbudt, men forekommer saagodtsom ikke i Praxis. Sektionerne ere nummererede i en bestemt Rækkefølge fra 1 til 36, af hvilke altid Nr. 16 og 36 ere de til Skolerne afsatte Lodder. Paa denne Maade bliver Betegnelsen klar, om

end noget vidtløftig. Naar der angives f. Ex. den sydøstlige Fjerdedel af Sektion Nr. 17 i det og det Township, det og det County, vil Enhver saavel paa Kortet som i Marken let kunne finde Lodden.»

Om hvorledes Erhvervelsen af Land kan foregaa, anfører Forf. Følgende: «Det Unionen tilhørende opmaalte Land kan — forsaavidt det ikke paa Grund af Mineralgange under Overfladen eller andre slige Omstændigheder falder ind under særlige Regler — faas tilkjøbs for en fast Pris, der udgjør $2\frac{1}{2}$ Dollars pr. Acre for Jord langs med Jernbaner og $1\frac{1}{4}$ Dollars pr. Acre for al anden Jord. I Kraft af den siden 1841 bestaaende «Preëmption-Law» kan dog selv det dyreste Land indtil en vis Udstrækning erhverves for den laveste Pris. Enhver, der er Hovedet for en Familie eller Enke efter ugift Mand over 21 Aar, kan nemlig, naar han er Borger i de Forenede Stater eller i Overensstemmelse med Lovgivningen har erklæret sin Hensigt at ville blive Borger, blive Ejer af indtil en kvart Sektion (160 Akres) for den laveste Pris, naar han bosætter sig derpaa, bygger et Hus og begynder Opdyrkingen, men dette kan kun gøres én Gang af hver Person og kun af En, der ikke forud ejer 320 Acres i nogen Del af Unionen og ikke forud har nogen Bolig paa egen Jord i samme Stat eller Territorium. Offentlig Jord kan dernæst tages til privat Ejendom uden nogensomhelst Betaling ved Benyttelse af Hjemsteds-Loven og Træplantnings-Loven. Ifølge «*Homestead-Act*», der er af Maj 1862, kan Enhver over 21 Aar, der er amerikansk Borger eller har erklæret sin Hensigt om at ville blive det, tage i Besiddelse blandt det endnu uoptagne Land 160 Acres Jord til Minimums-

prisen eller 80 Acres til Maximumsprisen, naar det sker med det Formaal virkelig at bebo og dyrke Landet, imod et Gebyr af ikkun 10 Dollars, og naar han i fem Aar har beboet og dyrket Lodden uden at have været fraværende for længere Tid end sex Maaneder ad Gangen, kan han forlange fuldt Skjøde derpaa imod et ringe yderligere Gebyr. Ifølge «*Timber Culture Acts*», af hvilken den seneste skriver sig fra Juni 1878, kan enhver Borger eller tilkommende Borger over 21 Aar sætte sig i Besiddelse af 160 Acres uoptaget offentligt Land af hvilkensomhelst Beliggenhed, og naar han i det første Aar pløjer 5 Acres, i det andet Aar pløjer andre 5 Acres, derpaa i 6 Aar holder 10 Acres tilplantede med Gavntræ, saa at der bevislig har været plantet mindst 2700 Træer pr. Acre og deraf gror mindst 675, kan han imod et ringe Gebyr forlange Skjøde derpaa. Efter Træplantningsloven kræves ikke Bolig eller Ophold; denne Besiddelsestagelse kan derfor kombineres med Forkjøbs- eller Hjemsteds-Retten, og en Mand kan ved Hjælp af disse Methoder komme i Besiddelse af indtil 320 Acres. Ved Omgaaen og snedig Benyttelse af Lovene kan en enkelt Person endog tilegne sig indtil 1120 Acres eller syv Gange det Areal, der betragtes som den normale Størrelse for et Avlsbrug, stort nok i jevnt frugtbare Egne til at ernære en Husstand. En større Familie med Sønner over 21 Aar kan ved snild Benyttelse og Kumulation af disse Love samle sig endnu mere Jord sammen.»

I Henhold til Hjemsteds-Loven er der i den forløbne Snes Aar blevet stiftet over en halv Million Hjem, med et Areal af c. 50 Millioner Acres. Under Træplantnings-Loven er der blevet udtaget over 5 Mill.

Acres. En Reform af disse Love, der vel have virket gavnligt, men nu dog ikke fyldestgjøre Tidens Krav, er forøvrigt under Diskussion. I de godt beliggende Egne er nu det meste offentlige Land optaget; vil man have saadant, maa man gaa bort til de afsides, endnu øde og mennesketomme Distrikter. Derimod er der endnu store Strækninger tilbage at faa af de umaadelige Arealer, der ere blevne «*granted*» til Jernbanerne paa en saa liberal Maade, at Jernbanernes Anlægssummer derved ere blevne tildels dækkede eller ofte mere end dækkede. Vel har Afsætningen af disse Arealer i de senere Aar været særdeles livlig, men Millioner af Acres af alle Arter ere endnu tilbage at faa til en Pris, der vel fluktuerer med Konjunkturerne, men dog gennemgaaende er meget lav, maaske gennemsnitlig snarere under end over 4 Doll. pr. Acre. Denne Jord ligger altid i Nærheden af Jernbane, og Kolonisationen af det ny Land foregaar nutildags væsenlig ved Hjælp af Jernbanerne. «Det er Jernbanerne, som ile forud for Opdyrkningen. Vi i den gamle Verden bygge vore Baner, hvor vi tro, at Befolkningens Tæthed og Færdselens Krav ville betale Anlægget og Driften; i det store Vesten, under de saa væsenlig forskellige Forhold, lægges Banen for at muliggjøre en Opdyrkning og saaledes skabe en Befolkning og en Færdsel. Og der er ved dem aabnet et ganske nyt Territorium. Amerikas Opdagelse har ikke været en enkelt Akt; efter fire Aarhundreders Forløb fortsættes den endnu i vore Dage. Forhavselsen var stor for en Menneskealder siden, da de Stater, som i det Indre stode op til de tretten oprindelige, og som hidtil kun havde været befolkede af spredte indianske Stammer: Ohio, Indiana, Illinois, Michigan,

Wisconsin, med ét Ord det, som for tredive Aar siden kaldtes «Vesten», udfoldede sin rige Frugtbarhed og i Løbet af kort Tid gav Amerikas økonomiske Udvikling en helt ny Retning. Bag disse Stater, der i Mands Minde have været ukjendte Territorier, kun gennemstrefede af Indianere, strakte sig da fra Nord til Syd Noget, som kaldtes «den store amerikanske Ørken». Det var de uendelige Prairier, dette umaadelige og ensformige Ocean og Græs, snart fladt for Hundreder af Mile, snart bølgende i runde Høje og svagt skraanende Sænkuinger, uden et Træ indenfor hele Linjen af Horizonten, et Hjem alene for Bøflen og Antilopen og for Indianerne, som jagede dem. Det var den almindelige Tro, at Prairien til evige Tider vilde ligge hen som denne golde Ørken. Men Erfaringen har slaaet denne Fordom til Jorden. Prairien er ikke en ufrugtbar Jord; tvertimod den venter kun paa Ploven og paa Menneskehaand for at aabenbare sine rige Skatte og aabne sine næsten ubegrænsede Fremtidsmuligheder. Det er Prairierne, som nu tages under Opdyrkning i det virkelige store Vesten, i Iowa, Minnesota, Dakota, Montana, Idaho, Nebraska, Kansas, Missowri; det er fra dem, at de nye Millioner Bushels af Majs og Hvede føres til Markedet, og selv hvor Jordbundens Beskaffenhed eller Vandmangel forbyder Kornavl, ere Bøfler og Antiloper nu ifærd med at forsvinde for Hjorder af Kvæg og Faar i Tusindtal. Alt dette nye Liv udgaar fra og samler sig om Jernbanen; hvor den er gaaet forud, kommer Kolonisten hurtig efter.» Overordenlige Fortjenester have Jernbanerne af Amerikas økonomiske Udvikling. «Skyggesiden er den Vilkaarlighed, hvormed de store Jernbane-Monopoler misbruge deres Magt, og

de høje Fragtsatser, som aftvinges Forsenderne paa Steder, hvor der mangler Konkurrence, eller hvor denne vel findes, men er gjort magtesløs ved indbyrdes Aftaler («*pools*») mellem Selskaberne, som oftest Fredslutninger efter lidenskabelige Konkurrencer, under hvilke Publikum en kort Stund har nydt unaturlige Fordele, som saa maa betales desto dyrere bagefter. Det var imod dette Tyranni og disse Udpresninger af Jernbane-Monopolerne, at for nogle Aar siden den store «*Granger*»-Bevægelse var rettet; den standsede for en Tid nogle af Misbrugene, men naaede langt fra at faa Bugt med dem alle, og Jernbanerne have nu atter Overtaget.» Alt i Alt ere Jernbanerne «Amerikas største Samfundsmagt, dragende fremad med vidunderlig Udvikling og Velstand i sit Spor, men tillige svingende sit Scepter med despotisk Vælde over det fri amerikanske Folk.»

For nu at erhverve et paa Selvsyn støttet Overblik over det umaadelige Territorium mellem Mississippi og Rocky Mountains og særlig for at kunne danne sig et Billede, i store Træk, af den koloniserende Virksomhed, der foregaar derude, foretog Ministerresidenten i Efteraaret 1882 en Rejse, følgende Udviklingen fra Øst til Vest, først gennem de Stater, som toges under Dyrkning for en tredive Aar siden, og hvor Nybyggeren nu er forvandlet til Farmer, ikke synderlig forskjellig fra hans Ligemand i de gamle østlige Stater; dernæst gennem Egne, hvor Kolonisationen er betydelig yngre, fra tyve til ti Aar; endelig til de Territorier, hvor den jomfruelige Jord første Gang berørtes af Ploven for et eller to Aar siden, og hvor Kolonisationen er i fuld Gang, saa at hvert Efteraar og hvert Foraar ser ny Fremtids-Farmer rejse sig i Prairiegræsset. Af hvad

Forf. saa og hørte i Wisconsin, Minnesota, Dakota, Montana, Nebraska, Kansas og Colorado, giver han da en meget interessant og meget livlig Skildring. Det er storartede Forhold, vi her træffe; — har det amerikanske Areal, som vi ovenfor anførte, umaadelige Dimensioner, saa ere tilsvarende Dimensioner karakteristiske for næsten alt Amerikansk; der er her en Udvikling og en Opblomstring og Chancer for at komme i Vejret, som ikke kjendes i den gamle Verden. Men har Forf. stærkt fremhævet denne Side af Sagen, saa indrømmer han dog, at det, som Rejsende navnlig faar Øje paa, er det, der blomstrer op, ikke det, der gaar under. «Selv om han gaar direkte til Nybyggerne selv, faar han i Reglen kun dem at se, hvem det er gaaet godt, og som har haft Lykken med sig; han træffer ikke dem, der have arbejdet og kæmpet forgjæves; thi over dem have Bølgerne lukket sig; deres Spor findes ikke mere.» Dette erkjender Forf., og ligesom han ikke har haft til Hensigt at opmuntre til Udvandring, saaledes ønsker han ej heller at skjule, «at Livsvilkaarene ere haarde, at der er saare meget at gaa igjennem, at Nybyggeren maa være forberedt paa mange Skuffelser og paa at rammes af Landeplager, der ikke som hjemme nøjes med at tage en Part af hans Grøde, men uden Skaansel opsluge Alt.» Han tilføjer: «at selv under de heldigste Forudsætninger vil Livet ikke byde Nybyggeren det, hvortil han har været vant i den gamle Verden; den sorgløse Tilfredshed og friske Livsglæde, som der kan være forenet selv med ringe Kaar, trives ikke i dette fremadhigende, aandeløse Samfund, eller trives der ikke endnu. Men paa den anden Side er det unægteligt, at under jevnt gunstige

Forhold kan en Mand, hvis Livsarbejde i det gamle Hjem kun førte netop til Livsopholdet, her uden anden Kapital end et Par kraftige Arme og en udholdende Vilje blive selvstændig Ejendomsbesidder, voxe op med Landet omkring ham og lægge Grunden til Velstand. I Østen tog det henved et Aarhundrede for en Familie at komme saa vidt; i de ældre indre Stater er det sket i Løbet af 20 til 30 Aar; i Minnesota, Dakota, Kansas, Nebraska o. s. v. vil det være naaet i en halv Snes Aar, og de Embryoner af ubetydelige og ensformige Stæder, som ligge langs de nye Jernbaner igjennem Vesten, ville inden Aarhundredets Slutning være voxede op til Byer af samme Størrelse og Betydning som de, gjennem hvilke Iltogene nu fare i New Yorks eller Pennsylvaniens tætbefolkede Egne.»

Indberetningens sidste Ord tale om den amerikanske Konkurrences Betydning for Evropa. De lyde saaledes: «Vi have i Evropa begyndt at ane, hvad den amerikanske Konkurrence vil sige, men vi ere endnu langt fra tilfulde at have fattet dens Omfang og Betydning, dens Fordele og dens Farer. Der er ogsaa paa dette Omraade Skeptikere, Folk, der ville slaa det Hele hen som uden nogen virkelig Betydning og overlegent tale om Spøgelsefrygt. Men Amerikas Konkurrence i alle Produkter af Agerbruget er en ligesaa haandgribelig Virkelighed som den materielle Fremgang, hvoraf den er Resultatet, og vi kunne ikke gjøre noget uforstandigere end at lukke Øjnene for dens Tilværelse eller smigre os med, at det er noget blot Forbigaaende. Det er ikke saa, at Plovdriften i nogen kjendelig Grad har udtømt eller snart maa udtømme Urjordens Frugtbarhed; det er ikke saa, at Kulminationspunktet nu er

naet, det er endnu langt, ubeskrivelig langt borte. Den amerikanske Konkurrence er allerede nu en Verdensfaktor, den vil blive det i endnu langt højere Grad. Imod dens Kvantiteter, imod dens uhyre og bestandig tiltagende Masser vil Landbruget i Evropa kæmpe forgjæves. Dets eneste Frelse ligger i at betone Kvaliteten. Det bedste Korn, det ædleste Kvæg, det fineste Smør — det er, hvad et europæisk Landbrug maa stille som sin Opgave. Her har det endnu et Forspring for Rivalen i det Fjerne, for hvem Massen og Billigheden længe maa vedblive at være Hovedsagen.»
